

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Færdsels- og våbenkontoret
Sagsnr.: 2006-152-0699
Dok.: TPE40153

Endelig besvarelse af spørgsmål nr. S 5017 fra medlem af Folketinget Elisabeth Geday (RV).

Spørgsmål:

”Synes ministeren, at det er hensigtsmæssigt i forhold til arbejdsmiljøet og trafikikkerheden, at buschauffører ikke er underlagt reglerne for køre-/hvi-letid og i princippet kan køre uden pause i mere end 8 timer, og hvis ikke ministeren finder dette rimeligt, hvornår og hvilke initiativer agter hun da at tage for at sørge for, at buschauffører, der kører på busruter med distancer under 50 km, får forbedret deres forhold på området?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Rigspoliti-
chefen og Beskæftigelsesministeriet.

Rigspoliti-
chefen har henvist til den udtalelse, som er gengivet i Justitsministeriets samtidige be-
svarelse af spørgsmål nr. S 5016 fra samme spørger, og har herudover oplyst følgende:

”Arbejdstilrettelæggelsen, herunder pauser, for chauffører, der udfører rutekørsel på
ruter, hvis længde ikke overstiger 50 km, vil være reguleret af kollektive overens-
komster og således omfattet af beskæftigelsesministerens ressortområde.”

Beskæftigelsesministeriet har oplyst følgende:

”De pågældende buschauffører er omfattet af lov om gennemførelse af dele af ar-
bejdstidsdirektivet, jf. lovbekendtgørelse nr. 896 af 24. august 2004, men er i medfør
af § 1, stk. 3, undtaget fra blandt andet bestemmelsen om pauser. Dette skyldes, at
arbejdstidsdirektivet, der ligger til grund for den nævnte lov, undtager de såkaldte
”øvrige mobile lønmodtagere” fra blandt andet direktivets bestemmelse om pauser,
og reglerne vil være meget svære at arbejde med, hvis ikke den danske lovgivning
følger de tilgrundliggende direktivers systematik, fx med hensyn til anvendelsesom-
råde.

Det kan tillige nævnes, at i Danmark er det almindeligt primært at opfatte spørgsmålet om pauser i arbejdstiden som overenskomststof, og hvis den danske lovgivning på dette punkt gik videre end foreskrevet i direktivet og dermed brød med princippet om minimumsimplementering af arbejdsmarkedsdirektiver, ville arbejdsmarkedets parter adgang til i videst muligt omfang at indgå aftale om løn- og arbejdsvilkår blive anfægtet.”